

[Per Hækkerup.]

med lovforslaget om stabiliseringslånet. Jeg tror ikke, man bruger for stærke ord, når man siger, at den kampagne, vi har været vidne til i oppositionspressen i de sidste dage, har antaget en fuldstændig fantastisk karakter. Jeg synes, den i visse situationer har bevæget sig op på hysteriets højder og virker så uovervejende, som tilfældet ellers kun har været med en enkelt leder i Dagens Nyheder, medens regeringsdannelsen foregik.

Jeg vil gerne som eksempel på, hvorledes man i denne debat har bevæget sig, fremdrage et indlæg i går i Berlingske Tidende — det var slået stort op på forsiden — hvor man skildrede en erhvervsdrivende, der nu tilbyder, at de, der vil, gratis kan komme til at overtage hans virksomhed. „Gratis“ viser sig nu bagefter at være for et beløb af 200 000, 300 000—400 000 kr., så helt gratis er det åbenbart ikke! Denne erhvervsdrivende forklarer, at nu er han så hårdt ramt, at nu vil han ikke længere. Vi får at vide, at han har en indtægt på 50 000 kr., hvilket formentlig svarer til en skalaindkomst på 30 000 kr. Det må betyde, at det, han skal præstere til stabiliseringslånet, antagelig vil dreje sig om en 3 000 kr. Man kan jo nok undre sig over, at en stor virksomhed i fremdrift, som han selv skildrer det, skulle være så stramt finansielt kørende og så svagt økonomisk stillet, at den ikke kan klare en opsparingsbyrde på 3 000 kr. Det er interessant at lægge mærke til, at den pågældende forretningsmand fuldstændig ser bort fra de øvrige sider af det kompleks af lovforslag, regeringen har fremsat. Alene forslaget om skattefri henlæggelse til investeringsfonds betyder, at han formentlig vil være i stand til skattefrit af sin årsindtægt at kunne henlægge et beløb på mellem 4 000 og 5 000 kr.

Det er ikke muligt med de oplysninger, der indeholdes i bladet, at afgøre, hvor store hans skattefri afskrivninger kunne være, mens det er dog givet, at der også her må være tale om betragtelige beløb. Den pågældende ser fuldstændig bort fra — og det gør bladet altså også — at hvis man fulgte tankegangen og helt sløjfede det lovkompleks, der her er tale om, ville det ikke betyde, at han derved var de 3 000 kr., han måske skal betale i stabiliseringslån, gunstigere stillet. Han må ikke glemme,

at også for de lønmodtagere, der er beskæftiget i hans virksomhed, betyder lovkomplekset, at de kommer til at afgive rundt regnet én dyrtidsportion i forhold til det pristal, der ville gælde, hvis man ikke havde bestemmelsen vedrørende pristalsreguleringen. Jeg ved ikke, hvor mange mennesker der er beskæftiget i hans virksomhed, men da han selv fortæller, at den er stor og har en millionomsætning, så skal der nok være beskæftiget en 10—20 mand. Det vil være ensbetydende med, at hvis dette lovkompleks ikke blev gennemført, måtte han regne med en merudgift i lønninger på mellem 2 000 og 3 000 kr., hvis der er 20 mand, og mellem 1 000 og 2 000 kr., hvis der er 10 mand. Over for den byrde, der pålægges ham, synes jeg, man med rimelighed og retfærdighed kan pege på, at det er dog et problem, hvor reel spørgstigningen er for ham, og det er et spørgsmål, hvor urimelig den byrde, der pålægges ham, er i forhold til den byrde, der pålægges de lønmodtagere, han beskæftiger. Det ville naturligvis være interessant, hvis man, når et sådant eksempel nu bruges som led i skrækpropagandaen, hos Berlingske Tidende kunne få de nøjagtige oplysninger frem, således at man virkelig kunne beregne, hvordan stillingen er for den pågældende forretningsmand og for de lønmodtagere, der er beskæftiget hos ham. Det kan Berlingske Tidende jo nemt undersøge uden at nævne navne. Hvis bladet bragte de rent faktiske oplysninger, tror jeg, man ville konstatere, at der ikke er megen realitet bag den påstand, der her er slynget ud, og som altså nyder det store konservative dagblads støtte.

Det har interesseret mig at se, at hele propagandaen mod regeringsforslagene føres i mellemstandens navn. Det turde vistnok være noget af en nydannelse i dansk sprogbrug at betegne de 150 000 største skatteydere i Danmark som mellemstanden. Når man ellers fra oppositionspartiernes side appellerer til mellemstanden, plejer det i hvert fald at omfatte andre, betydeligt større indtægtsgrupper.

Man har altså koncentreret hele sin interesse om stabiliseringslånet. Jeg vil gerne understrege, at vi jo alle er enige om, at man ikke kan undgå at gennemføre foranstaltninger, der i en overgangsperiode